maar een paar uit, en legt u ze bloot." — Cor haalde angstig, wat beverig, een kaart uit den stapel, gooide die voorzichtig om. De vrouw legde de kaart voor zich neer.

Toen Cor langzaam acht kaarten getrokken had, zei Juffrouw Brak : „Zoo is het best. Nu zie ik genoeg."

Terwijl ze de rest van de kaarten nog eens door elkaar schudde, zei Cor: „Och, wilt u niets zeggen van ziekte en sterfgeval. Dat vind ik zoo naar."

„Ik ook," stemde Nettie in.

De vrouw hoestte. „'t Is anders mijn gewoonte om alles te zeggen, maar afijn, als de dames daar wat op tegen hebben."

„Nee, dat niet," zei Cor haastig, bang dat ze Juffrouw Brak beleedigd had, „maar ziekte is altijd zoo naar hè ? Dus, als u dat misschien. . . ."

„Nou goed, dan zal ik dat wel voor me houden," zei de kaartlegster edelmoedig. — Daar ze nog steeds de kaarten schudde, vroeg Cor, die haar in een goed humeur wilde brengen, vaag hopend, dat dit aan haar toekomst nog iets veranderen kon: „Een vriendin van me is laatst ook bij u geweest. En alles is uitgekomen, wat u voorspeld heeft."

„'t Komt altijd uit," zei de vrouw, schijnbaar niet gevleid.

„Ziet u het van u zelf ook ?" vroeg Nettie.

„Natuurlijk," zei de vrouw. „Laatst nog, een maand of wat terug, had ik aldoor een beklemd gevoel bij me. Ik dacht, ik zal me de kaart eens leggen. En toen zag ik, dat mijn man me bedroog met mijn vriendin. Op een avond heb ik me onder de tafel verstopt, en toen heb ik ze in flagranti betrapt. Nu zijn we van elkaar af, mijn man en ik."

Nettie, ofschoon ze moest lachen om het „in flagranti" waar Juffrouw Brak waarschijnlijk „en flagrant délit" mee bedoelde huiverde bij de sombere realiteit dier woorden. 't Leven was toch wel naar en wreed.

Cor verlangde naar haar toekomst. Zou het mensch nu nooit beginnen ! — De kaarten waren eindelijk geschud, en Juffrouw Brak begon, in een plotselingen dreuntoon vervallend, te voorspellen.

„U woont hier niet ver vandaan. U bent met de fiets gekomen langs een zonnigen weg. Terug moet u voorzichtig zijn, want ik zie spijkers liggen en dat geeft lekke banden. U bent vroolijk van natuur, nogal driest, en u bent niet gauw verslagen. Uw ouders leven nog allebei ?" Dit op een vraagtoon.

„Ja," knikte Corrie, „ja, ja."

„U bent oneven van broers en zusters."

„Nee , even," zei Cor.

„Ik bedoel," zei de vrouw haar voorhoofd fronsend, „u hebt een oneven aantal broers en zusters."

„Drie broers," lichtte Cor in.

„Nou, ziet u dan wel ? — Verder houdt u veel van uitgaan. Binnen zeven dagen of zeven weken zie ik een feest in uw kaart liggen, waar u naar toegaat. U zal daar veel pleizier hebben, en in aanraking komen met een donker persoon. Maar daar moet u voor oppassen, want die meent het niet. Ook zie ik hier, dat u een blinkend voorwerp verliezen zal, wat u niet terugvindt, hetzij een ring, een armband of een horloge." — Cor greep onwillekeurig naar de drie sieraden. Ze waren er nog. En de dreunstem vervolgde: „In de liefde bent u niet gelukkig. U hebt nog geen vaste verkeering gehad nietwaar ?"

„Nee," moest Cor bekennen.

„Toch houdt u wel van de mannen — Cor werd vuurrood — ze vinden u ook wel aardig, maar toebijten. . . . . ho maar. Daar zijn ze tegenwoordig niet zoo hard van thuis. Toch ligt hier — de vrouw wees op een kaart in de onderste rij — een huwelijk voor u. Hier ligt de ring. November over een jaar krijgt u van een zwart persoon, die over het water komt, een ring en in het voorjaar trouwt u."

„Zoo gauw al ?" ontsnapte Cor blij.

„Ja, onthoudt u het maar. November over een jaar de ring en het huwelijk in het voorjaar. Als 't niet uitkomt, dan ben ik geen Juffrouw Brak."

„En wat doet die man ?" vroeg Cor gejaagd.

„Ik zie veel drukte om hem heen, hij gaat veel met de pen om, het kon wel een schrijver of een kantoorheer zijn. Hij heeft goed zijn brood, ik zie geen geldgebrek. En u komt te wonen in een stad, aan een laan met groote boomen voor uw huis. Uw man is een kalm persoon, en goedig van aard. Uw toekomst ligt mooi, heel mooi " Juffrouw Brak knikte voldaan. De planeten zeiden na lerhand hetzelfde, ook dat ze iets verliezen zou, en naar een feest zou gaan. Maar niets interesseerde Cor meer dan het weten, dat een zwart persoon over het water zou komen, om met haar te trouwen. Het was mystiek, maar het was heerlijk.

Cor werd zoo spraakzaam, vroeg over het meisje met haar ontrouwen slagersknecht.

„Die ?" zei Juffrouw Brak. „O, die verkeering is binnen drie weken weer aan. En ze krijgt hem ook. Nou, blij hoeft ze niet te zijn, want ik heb gezien, dat hij een doordraaier is. Ik heb haar gewaarschuwd ook, maar daar wil ze niets van weten. Ja, ja, je ziet soms wat. U hebt die vrouw wel gezien, die voor dat jonge ding hier kwam, niet de allereerste, dat is een ongetrouwd spook, die komt zoowat eens in de twee maanden hier. Voor haar komt toch nooit een huwelijk in de kaarten. Ha, Ha. . . ." — Juffrouw Brak lachte, Cor en Nettie ook, Cor luidruchtig, Nettie nerveus. — „Nee, die bedoel ik niet," ging Juffrouw Brak door, mechanisch de kaarten schuddend, „maar die andere vrouw, nogal op leeftijd. Die haar man was zeeman. En nou heeft ze al in geen maanden wat van hem gehoord. Nou heb ik gezien, dat hij verdronken is, maar ik heb het haar nog niet kunnen zeggen. 't Is zoo'n slag voor het mensch."

Nettie kwam aan de beurt. Juffrouw Brak werd opgewonden. „Nee maar, zoo'n mooie toekomst zou ze zich ook nog wel kunnen wenschen. Wat een geld, wat een geld. En met een jaar al getrouwd. Nog eerder dan de vriendin."

Corri werd een beetje jaloersch.

„En dan zoo'n knappe man, met een donker uiterlijk, en duiten bij de vleet ! Hij draagt een jas met gouden knoopen. 't Kon wel een heele hooge meneer zijn."

Nettie werd ook aangestoken door deze toekomstmuziek. En net als Cor, was de rest van haar toekomst ook maar bijzaak voor haar. . . .

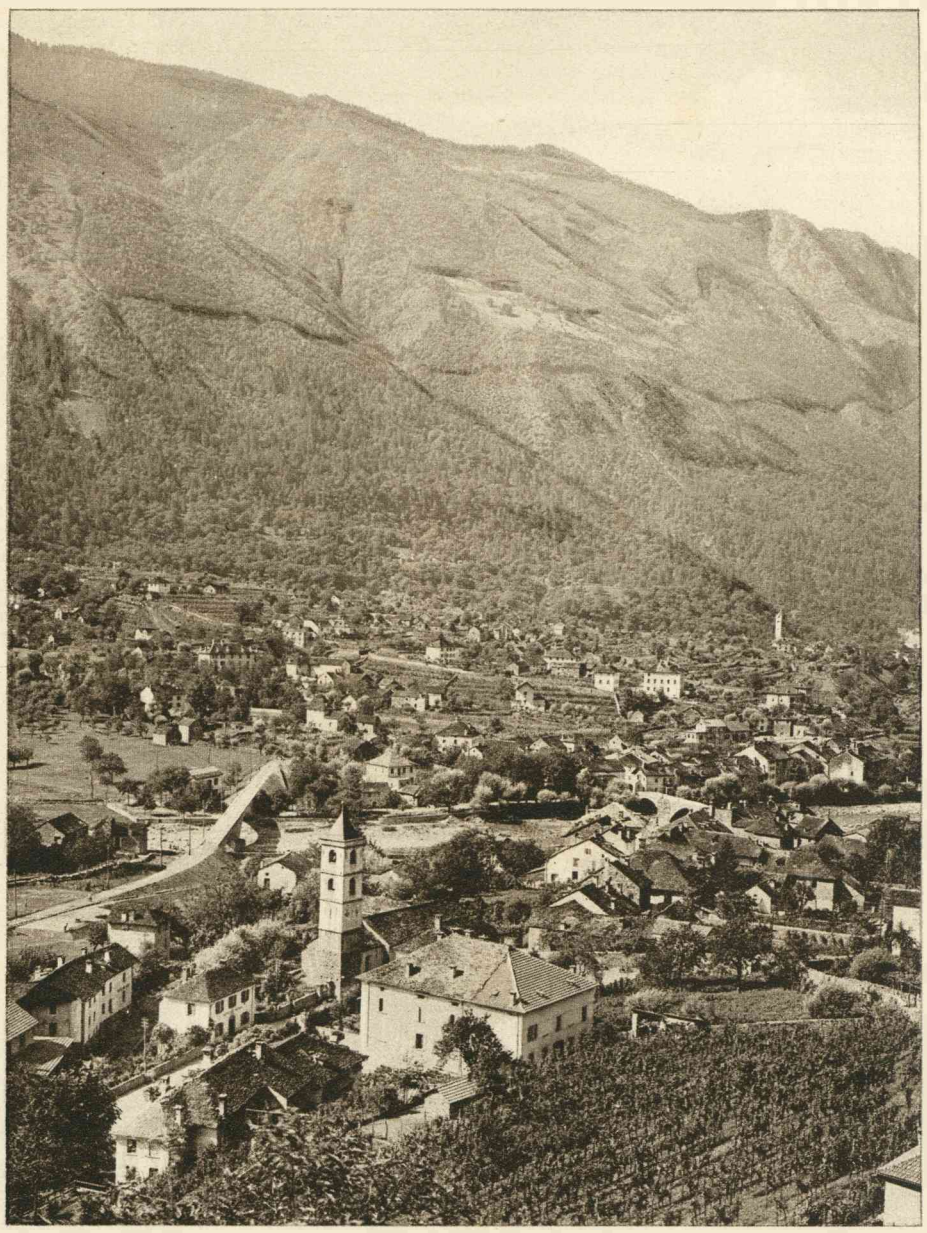
Ze offerden beiden gul de verschuldigde vijftig cent, en hard trappend naar huis, fantaseerden ze over al het gehoorde.

Aan tafel was Nettie stil, niet door het standje van Ma, die boos was, omdat ze veel te laat thuis kwam. Ze zag aldoor een knappen, donkeren man in een jas met gouden knoopen, natuurlijk een officier. Wim Verbeek kon het niet zijn, die was blond. Enfin, een officier, en schatrijk, een schitterende partij. . . .

Eenigszins in dien geest droomde ook Cor den avond door.

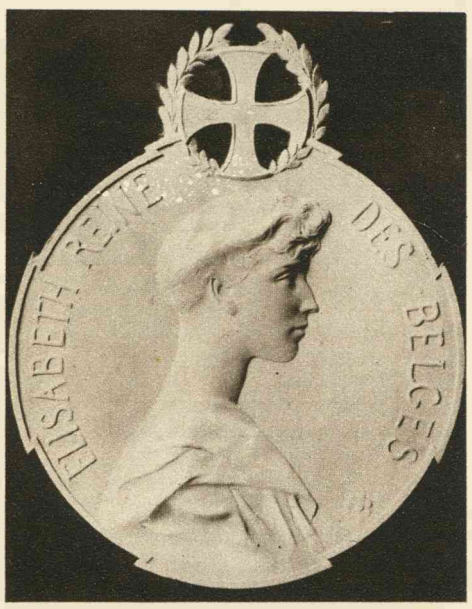
Zes jaar later. Nettie, na vier jaar gewacht te hebben op den voorspelden knappen, rijken officier, is met eenvoudigen Wim Verbeek getrouwd.

En Cor ziet nog steeds verbitterd uit naar den zwarten man, die over het water zou komen. . . .

DE STRIJD TUSSCHEN OOSTENRIJK EN ITALIË.
Gezicht op Roveredo aan de Etsch of Adige in het Val Lagnarina; vanuit dit dal en vanuit het Val Terragnola zijn de Italianen opgerukt, zoodat zij Roveredo met hun geschut bestrijken. De spoorbaan op de foto zichtbaar is een deel van den grooten spoorweg van Trlente naar Verona.

De Medalie van Koningin Elisabeth.

Sedert het begin van den vreeselijken oorlog ontvingen de Belgen van alle zijden bewijzen van oprechte sympathie. Men heeft de soldaten geholpen, die gewond waren of geïnterneerd of gevangen, men heeft met hartelijke liefdadigheid de vluchtelingen ontvangen en geherbergd, men is ter hulpe gekomen aan de lijdende bevolking in het bezette gebied. De Belgische regeering wil nu door een speciaal teeken de gevoelens van dankbaarheid der Belgen uitdrukken en vereeuwigen, en heeft een nieuwe decoratie ingesteld, waarmee zullen vereerd worden zij, die zich liefdevol gewijd hebben aan menschlievendheid tegenover noodlijdende Belgen. De medalie zal kunnen geschonken worden aan personen van alle nationaliteit. De decoratie wordt genoemd „Medalie van Koningin Elisabeth"; de bedoeling daarbij is dat het den personen, die ze zullen ontvangen, aangenaam zal wezen te behooren tot een orde die onder de bescherming staat van haar, die in deze tijden als 't ware de verpersoonlijking is van goedheid en toewijding. De medalie is het werk van den grootsten Belgischen beeldhouwer, Victor Rousseau. Aan de voorzijde draagt zij den beeldenaar van de Koningin, in vol profiel, haast als een silhouet behandeld, omdat de beeldhouwer opzettelijk het uitzicht heeft willen vereenvoudigen, door er aan te ontnemen alles wat opsmukking en versiering is. Hij heeft meer de vrouw dan de Koningin willen weergeven. Op de keerzijde staat de voorstelling van een verpleegster die onder lichte sluiers gebogen is in een ingetogen en zwierige houding voor een ranke lamp, die blijft branden. Zij is het zinnebeeld van de liefdadigheid, gebogen voor het ongeluk, doch die tevens waakt over het leven der menschen. De beteekenis is duidelijk. En de medalie zal een roerende hulde wezen voor hen, die niet ophielden de ongelukkige Belgen te helpen die geleden hebben van daklooosheid, honger, wonden, rouw, verlatenheid, gevangenschap. L. v. P.

Voetbal-Match

Het is bespottelijk, ik weet het, maar eerlijk moet ik bekennen, dat ik er nog nooit een had bijgewoond. Maar een keer moet dan toch de eerste zijn, en het is van dien eenen en eersten keer dat ik U mijn bevindingen ga vertellen.

Karren met groote transparanten hadden het al een heelen tijd van tevoren overal in de aandacht van de menschen geduwd : dien Zondag zouden de elftallen van Y. 1 en van Z. 5 met elkaar om den wisselbeker van Zus en Zoo kampen. En ofschoon een onnoemelijk aantal elftallen vroeger reeds om een onnoemelijk aantal wisselbekers met (voor een van beiden althans) telkens goeden uitslag hadden gekampt zonder mijn tegenwoordigheid en ze het dus heel wel buiten mij stellen konden, toch wilde ik ditmaal eens van de partij zijn, en liet me een staanplaats aanmeten.

Het was nogal behoorlijk weer, en toen ik om 'n uur of tien voor den ingang van het terrein verscheen, stond daar naar mijn raming zoowat 'n vijftienduizend menschen te wachten. In lijdzaamheid wachtten we nu maar tot om één uur de hekken zouden opengaan. Tegen dien tijd kwamen ook honderden bakjes en auto's aanrollen, en stipt met klokslag konden we naar binnen.

Het terrein zag er feestelijk uit als een reusachtige gepavoisseerde boot; vlaggen en wimpels flapten op een pleizierig koeltje, de lucht was zonder een vlekje, keurig netjes overal even blauw; het was allemaal zoo mooi, alsof er nergens ter wereld achteruitloopende barometers te bekennen waren.

De reusachtige bakken der tribunes loopen langzaam maar zeker vol. Tegen twee uur is er geen leeg plaatsje meer, hoe luttel ook, te vinden, behalve middenin dan ; dat is al leege ruimte wat je ziet. Maar ook dit zou niet lang zoo blijven. Reeds komt toeterend een muziekkorps naar binnen passagieren, en wandelt zonder een oogenblik met muziekmaken op te houden of in de war te raken naar een tribune aan de overzijde van het veld. Onder het hoerageroep van het publiek komen nu de Y-1ers binnentippelen. Ze dragen roode truien. Even later verschijnen de Z-5ers in blauwe truien

(Zie vervolg op pag. 11)